

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 16. apríla 2008 v trestnej veci obžalovaného **J. S. a spol.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. augusta 2004, sp. zn. 4T 4/02, takto

r o z h o d o l :

Podľa 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie obžalovaného J. S. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline ako súdu prvého stupňa z 20. augusta 2004, sp. zn. 4T 4/02, obžalovaný J. S. bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe (podrobne uvedenom v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvého stupňa), že

vystupujúc ako solventný finančník od marca 1996 do decembra 1998 na rôznych miestach v Českej republike uzatváral zmluvy o pôžičkách a tichom spoločníctve ponúkal finančné investície na podnikanie, resp. kúpy firiem, pričom sa preukazoval nepravými výpismi z bankových účtov a pod zámienkou komplikovanosti prevodu jeho financií zo Slovenska do Česka vylákal od rôznych osôb (firiem) spolu sumu 9 603 293 korún českých (Kč), čo je 10 543 257,40 slovenských korún (Sk), ktorú nevrátil, a to

1. v marci 1996 v Třebíči od Mgr. I. K. a Ing. J. A. (akciová spoločnosť – a. s. – F.) 1 450 000 Kč, teda 1 609 500 Sk;
2. na základe písomnej zmluvy z 18. decembra 1996 od J. O. 19. decembra 1996 v Ružomberku v hoteli H. 3 000 000 Kč, teda 3 459 000 Sk, a od 30. apríla 1997 do 20. augusta 1997 od tej istej osoby ešte 550 000 Kč, teda 575 670 Sk (už uvedená firma);
3. od 10. apríla 1997 do 13. mája 1997 v Zlíne od Ing. L. C. (spoločnosť s ručením obmedzeným – s.r.o. – Z.) 400 000 Kč, teda 437 950 Sk ku škode J. C.;
4. od júla 1997 do septembra 1997 v Brne a v Přerove od Ing. L. K. (s.r.o. M.) 370 000 Kč, teda 378 880 Sk;
5. od júna 1997 do augusta 1997 v Brne od M. K. (s.r.o. M. v Č.) 339 000 Kč, teda 399 342 Sk;
6. dňa 12. septembra 1997 v Č. od R. D. (s.r.o. T.) 117 000 Kč, teda 119 808 Sk;
7. od druhej polovice roka 1997 do 8. februára 1998 v Č. od Ing. Z. L. (H. v Brne) 988 000 Kč, teda 986 826 Sk;
8. od novembra 1997 do 8. februára 1999 v Zlíne od P. K. (s.r.o. N.) 1 000 000 Kč, teda 1 023 000 Sk;
9. od 13. marca 1998 do 25. marca 1998 v Č., Tošanoviciach a v Třanoviciach od Ing. G. N. (a.s. T. v Třanoviciach) 75 000 Kč, teda 77 330 Sk;
10. od septembra 1998 do decembra 1998 v Lukove od J. Ř. (s.r.o. T., a.s. A. v Luhačoviciach) 700 000 Kč, teda 756 700 Sk, pričom nezaplatením

za služby poskytnuté mu v tomto období v hoteli T.v Lukove J. Ř. spôsobil škodu 756 700 Sk.

Krajský súd za to obžalovanému J. S. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., uložil trest odňatia slobody na jedenásť rokov, na výkon ktorého tento podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradil do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Krajský súd podľa § 228 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému J. S. povinnosť nahradiť škodu poškodeným:

Mgr. I. K.	777 000 Sk,
Ing. J. A.	832 500 Sk,
Ing. J. O.	3 459 000 Sk,
J. C.	437 950 Sk,
M. K.	399 342 Sk,
R. D.	119 808 Sk,
Ing. Z. L.	986 826 Sk,
Ing. G. N.	77 330 Sk,
J. Ř.	756 700 Sk,
Ing. J. O. spolu s A. S.	575 670 Sk;

podľa § 229 ods. 2 Tr. por. poškodení Ing. J. O., M. K., R. D., Ing. G. N. a J. Ř. so zvyškom ich nároku na náhradu škody boli odkázaní na konanie o občianskoprávných veciach.

Uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Žiline bola za pomoc k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. odsúdená aj A. S.; vo výrokoch jej sa týkajúcich, rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť.

Proti rozsudku krajského súdu obžalovaný J. S. podal odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a oslobodenia spod obžaloby s tým, že jeho konanie nenapĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu. Obžalovaný opakovane svojou obhajobou, že totiž od niektorého z veriteľov prijal

finančné čiastky; aj keby sa tak stalo, podľa jeho názoru by išlo o občianskoprávny vzťah, pričom poukázal tiež na to, že termíny vrátenia požičaných súm v zmluvách neboli dohodnuté a dlžníci ich ani nežiadali vrátiť. Výpovede viacerých poškodených označil obžalovaný za účelové a zaujaté, resp. naznačoval existenciu určitých nešpecifikovaných nelegálnych zásahov do priebehu konania.

Najvyšší súd postupujúc v zmysle § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.) a keďže nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1, ods. 3 Tr. por., v zmysle § 254 ods. 2 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku týkajúcich sa obžalovaného J. S., ako aj im predchádzajúce konanie; zistil pritom, že odvolanie nie je dôvodné.

Najvyšší súd k týmto záverom dospel na verejnom zasadnutí uskutočnenom v neprítomnosti obžalovaného, keďže odvolacie konanie prebehlo proti ušlému; na taký postup boli splnené podmienky stanovené v § 302 a nasl. Tr. por.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu a spôsobom predpokladaným v ustanovení § 2 ods. 5 Tr. por.; je potrebné konštatovať, že nebol zistený dôvod na doplnenie dokazovania, a to ani na základe námietok obžalovaného uplatnených v odvolaní.

Z dokazovania vyplýva opodstatnenosť záveru krajského súdu, že obžalovanému (aj za čiastočnej pomoci A. S.) v Česku sa podarilo vytvoriť klamný dojem o jeho solventnosti, širokých podnikateľských a iných kontaktoch, čo nelegálne využil. Od jednotlivých poškodených práve na základe takej umelo vytvorenej povesti vylákal rôzne sumy pod zámienkou, že následne zabezpečí najmä pre ich firmy príliv investícií vo veľkých čiastkach, pričom sľuboval, že nimi poskytnuté financie im vráti. Uvedenie poškodených do omylu malo určitý základ aj v tom, že obžalovaný s poškodenými uzavrel aj zmluvy rôzneho charakteru, ktoré ich mali utvrdiť v presvedčení, že aj z jeho strany ide o seriózne obchodné či podnikateľské vzťahy; ani písomné záväzky neboli obžalovaným splnené.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel protiprávnosť svojho konania tvrdiac, že poškodení proti nemu vypovedajú nepravdivo. Už z pohľadu počtu poškodených táto obhajoba obžalovaného sa nejaví ako logická; svedkovia vypočutí k jednotlivým čiastkovým skutkom pritom obžalovaného usvedčovali z inkriminovaného konania.

Krajský súd za dôležité dôkazy správne označil aj listinné dôkazy oboznámené na hlavnom pojednávaní, z ktorých vyvodil, že potvrdzujú verzie skutkov opísaných poškodenými a ďalšími svedkami, resp. takto vyložil aj iné dôkazy.

Vykonané dôkazy krajský súd vyhodnotil v intenciách § 2 ods. 6 Tr. por., uvážil všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, pričom dospel k správne záveru, že obžalovaný spáchal v napadnutom rozsudku opísané skutky. Obžalovaný úmyselným uvedením iného do omylu na škodu cudzieho majetku sa obohatil, pričom na takom majetku spôsobil škodu veľkého rozsahu, čo správne viedlo krajský súd k výsledku o spáchaní trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. (v znení účinnom do 31. augusta 1999).

Odvolačný súd nezistil dôvod na zmenu takého rozhodnutia, a to ani pri zohľadnení ustanovenia § 16 ods. 1 Tr. zák. (§ 2 ods. 1 teraz účinného Trestného zákona – zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov). Spôsobená škoda aj v súčasnosti má znaky škody veľkého rozsahu, a preto neprichádza do úvahy iné právne posúdenie konania obžalovaného.

Odvolačný súd zároveň konštatuje, že skutok obžalovaného je trestným činom a za právne irelevantné je potrebné označiť jeho tvrdenie o obchodnoprávnom (občianskoprávnom) charaktere jeho vzťahov s poškodenými. Obžalovaný už pri uzatváraní spomínaných zmlúv, resp. vylákaní peňazí od poškodených poznajúc svoj reálny majetkový a iný stav s absolútnou určitosťou musel mať vedomosť o vlastnej neschopnosti splniť zmluvné záväzky, resp. peniaze vrátiť. O tomto svedčí rozsah jeho skutkov, ich časová a obsahová nadväznosť a prepojenosť, ako aj ním používaný modus operandi. Z týchto dôvodov všetky námietky prezentované obžalovaným (najmä v odvolaní) aj Najvyšší súd považuje za právne irelevantné.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Odvolací súd vezmúc do úvahy, že škoda spôsobená obžalovaným vysoko prekračuje dolnú hranicu zákonného znaku škoda veľkého rozsahu, predchádzajúce odsúdenia obžalovaného za delikty rovnakého charakteru a ďalšiu priťažujúcu okolnosť nedospel k záveru o zmene výroku o treste, ako tento prijal krajský súd. Spomínané okolnosti sú legálnym a spravodlivým dôvodom na uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému v hornej polovici trestnej sadzby. Tento výsledok nemôže meniť ani skutočnosť, že od spáchania trestného činu podvodu obžalovaným uplynul už dlhší čas. Obžalovaný jednak po delikte počas celej doby sa nesnažil napraviť jeho škodlivý následok vo forme náhrady škody a jednak svojím postupom aspoň čiastočne oddialil právoplatné skončenie jeho trestného stíhania (o čom svedčí tiež potreba rozhodnúť o jeho odvolaní v konaní proti ušlému); faktor doby, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, pri posudzovaní stupňa jeho spoločenskej nebezpečnosti nie je preto adekvátne zohľadniť v prospech obžalovaného.

Krajský súd legálne a odôvodnene rozhodol tiež o režime výkonu uloženého trestu odňatia slobody správne aplikujúc zmierňovacie pravidlo vyjadrené v ustanovení § 39a ods. 3 Tr. zák.

Krajský súd tiež v intenciách § 228 ods. 1 a § 229 ods. 2 Tr. por. správne rozhodol o nárokoch poškodených na náhradu škody zaviazaním obžalovaného (v reálnom rozsahu aj s A. S.), aby im zaplatil peňažné čiastky personálne i sumárne špecifikované v napadnutom rozsudku, resp. niektorých so zvyškom ich nároku na náhradu škody odkázal na konanie v občianskoprávných veciach. Odvolací súd v tomto smere nezistil dôvod na zmenu rozsudku ani v tejto časti.

Najvyšší súd napokon konštatuje, že v odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku krajský súd jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke

viny a trestu. Výrok o ňom tiež odôvodnil z hľadiska stupňa nebezpečnosti trestného činu a osobných pomerov páchatel'a, resp. patrične sa vyjadril aj k výrokom o náhrade škody. Vzhľadom na to odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na príslušné časti odôvodnenia písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku, ktoré zodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por.

Najvyšší súd po zvážení všetkých uvedených okolností ako súd odvolací preto odvolanie obžalovaného J. S. podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. apríla 2008

**JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: